

Arrest

nr. 79 841 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan.

Omwille van een hoofdtrauma dat u tijdens uw jeugd hebt opgelopen, kampt u met een stoornis in uw intellectuele ontwikkeling.

Ten gevolge hiervan kon u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-Generaal niet meer herinneren wat u tijdens uw gesprek op 25 augustus 2010 bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gezegd.

Volgens uw verklaringen bij DVZ werd uw (stief)vader in Dagestan beschuldigd van een ontploffing en werd u door gemaskerde mannen vragen gesteld over uw (stief)vader.

Omwille van deze problemen vertrokken uw (stief)vader S.O. (...) (O.V.X) en uw moeder S.Z. (...) (O.V.X) nog in december 2007 uit Dagestan. Uw ouders gingen vervolgens naar Polen om daar asiel aan te vragen.

U bent pas in augustus 2008 vanuit Dagestan vertrokken en op 13 augustus 2008 hebt u in Polen een asielaanvraag ingediend.

In Polen hebt u van de asielinstanties een negatieve beslissing ontvangen. Er werd beroep aangetekend, maar uiteindelijk werd beslist dat u uiterlijk op 2 november 2009 Polen diende te verlaten.

Vervolgens bent u op 25 oktober 2009 samen met uw familie vanuit Polen vertrokken.

Op 26 oktober 2009 zijn jullie in België aangekomen en de volgende dag hebt u een asielaanvraag ingediend.

U hebt op het Commissariaat-Generaal uw Russisch reispaspoort neergelegd."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ vragenlijst 25/08/2010 p.2) blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde problemen baseert als diegene die werden aangehaald door uw (stief)vader S.O. (...) en uw moeder S.Z. (...).

Echter, tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal kon u niets herinneren van uw verklaringen bij DVZ omwille van uw mentale stoornis (CGVS gehoor 19/10/2011 p.2, 5).

U kon op het Commissariaat-Generaal enkel op vage wijze aanhalen dat u niet wenst terug te keren naar Rusland of Dagestan wegens de anarchie en het feit dat er elke dag iemand wordt vermoord. U hebt echter hieromtrent geen concrete feiten of gebeurtenissen aangehaald (CGVS gehoor p.5).

Gezien u dus eerder bij DVZ wel concrete problemen had aangegeven voor uw vlucht uit Dagestan en deze problemen verband houden met de vervolgingsproblematiek van uw (stief)vader, wordt uw asielaanvraag in het kader van de asielaanvraag van uw (stief)vader behandeld.

In het kader van de asielaanvraag van uw (stief)vader heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De voormelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw (stief)vader bevat de volgende motieven:

"U verklaarde dat u Dagestan hebt verlaten omdat u in juli 2007 drie dagen werd geslagen, opgesloten en ondervraagd door de politie in Khasavyurt. U werd bevraagd over de personen aan wie u eerder een lift had gegeven alsook over uw betrokkenheid bij een explosie (CGVS gehoor 19/10/2011 p.14-15; CGVS gehoor 30/11/2011 p.8, 11). U vreest bij terugkeer naar Dagestan voor uw leven (CGVS gehoor 1 p.19, 23; CGVS gehoor 2 p.9).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd een actuele gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. U verklaarde immers tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal dat u sinds uw aankomst in België in oktober 2009 niet meer heeft geïnformeerd naar de ontwikkelingen van uw vervolgingsproblematiek en dit ondanks de contacten met uw broers in Dagestan (CGVS gehoor 1 p.6, 21). Zo stelde u dat u niet weet of er in Dagestan nog naar u werd geïnformeerd of gezocht sinds uw aankomst in België alsook dat u hierover zelf geen informatie hebt ingewonnen (CGVS gehoor 1 p.21). Verder gaf u aan dat u wel weet dat uw broers in Dagestan omwille van u problemen kennen, maar u was niet in staat hierover enige details te verstrekken (CGVS gehoor 1 p.21). U verklaarde dat u dergelijke vragen niet hebt gesteld aan uw broers (CGVS gehoor 1 p.21). Toen u werd gevraagd waarom u dit niet had gedaan, antwoordde u op vage wijze dat u enkel vragen stelt over de algemene toestand in Dagestan (CGVS gehoor 1 p.21). Ook haalde u tijdens uw tweede gehoor hierover aan dat er via telefoon niet veel informatie wordt doorgegeven en dat u schrik hebt om via internet contact op te nemen (CGVS gehoor 2 p.3-4). Dat u echter sinds 2009 in België bent en tot op datum van uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal, zijnde 19 oktober 2011, dermate weinig weet over het vervolg van uw vervolgingsproblematiek in Dagestan, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker mag er immers worden verwacht dat hij/zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar het vervolg van zijn/haar problemen in land van herkomst indien hij/zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Bijgevolg kunnen uw voorgaande verklaringen voor uw gebrekkige kennis over de verdere ontwikkelingen van uw problemen en die van uw familie in Dagestan als niet aannemelijk worden aanschouwd. Verder dient nog te worden opgemerkt dat u op uw tweede gehoor in november 2011 stelde dat u op 19 oktober 2011 contact had opgenomen met uw broer in Dagestan en via hem had vernomen dat er militairen bij uw huis in Khasavyurt waren langsgeslagen om naar u te vragen (CGVS gehoor 2 p.3). Ongeacht het feit dat u weinig concreet kon zijn over de datum waarop de voornoemde gebeurtenis heeft plaatsgevonden (CGVS gehoor 2 p.3), dient te worden

opgemerkt dat uw inspanning op 19 oktober 2011 om alsnog informatie in te winnen over uw actuele situatie in Dagestan geen afbreuk doet aan het feit dat u voorheen gedurende een periode van twee jaar onvoldoende moeite hebt gedaan om u te informeren. Bovendien heeft u pas contact opgenomen met uw broer om informatie te verkrijgen nadat er door het Commissariaat-generaal veelvuldig was gepolst naar uw actuele situatie. Bijgevolg dient op basis van voorgaande vaststellingen te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om de door u verklaarde vrees voor vervolging in Dagestan aannemelijk te maken.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u over een aantal kernelementen van uw asielrelaas onaannemelijk vaag was. Zo verklaarde u dat één van uw broers u in juli 2007 na uw opsluiting van drie dagen had vrijgekocht voor een som van 5000 dollar (CGVS gehoor 1 p.15). Echter, u was niet op de hoogte van enige details aangaande de wijze waarop uw broer u heeft geholpen. Zo wist u niet aan wie of wanneer het voornoemde bedrag door uw broer werd overhandigd (CGVS gehoor 1 p.15-16). Ook kon u niet concreet uitleggen op welke wijze uw broers op de hoogte waren van uw aanhouding of van de mogelijkheid om u vrij te kopen (CGVS gehoor 1 p.16). Als verklaring voor uw onwetendheid gaf u aan dat dergelijke zaken bij jullie niet worden verteld en dat dit de normale gang van zaken is (CGVS gehoor 1 p.16). Echter, deze reden is niet afdoende om uw gebrek aan informatie aannemelijk te maken. Gezien uw opsluiting in juli 2007 het enige vervolgingsfeit is dat u zelf persoonlijk hebt meegemaakt in Dagestan, kan ook worden verwacht dat u meer details kent over de wijze waarop uw vrijlating werd gefaciliteerd. Temeer gezien de betreffende opsluiting van 2007 dateert en u tot op heden nog steeds contact hebt met uw broers (CGVS gehoor 1 p.6; CGVS gehoor p.3). Bijgevolg ondermijnt uw gebrek aan kennis de aannemelijkheid van uw relaas op ernstige wijze.

Bovendien werd vastgesteld dat u op het Commissariaat-Generaal vage en onduidelijke verklaringen hebt afgelegd over de feiten die aanleiding hadden gegeven tot uw opsluiting en uw ondervraging bij de politiedienst van Khasavyurt in juli 2007. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u tijdens de voornoemde ondervraging enkel moest aangeven aan wie u die dag een lift had gegeven (CGVS gehoor 1 p.14-15). Bovendien sprak u tijdens uw eerste gehoor enkel over een explosie van een bus met Omon-medewerkers die enkele dagen voor uw aankomst in het dorp Pokrovskoye had plaatsgevonden (CGVS gehoor 1 p.14, 21). U gaf toen duidelijk aan dat u op het moment van deze explosie niet in het dorp was (CGVS gehoor p.21). Echter, gezien u en uw echtgenote tijdens jullie verklaringen bij DVZ hadden aangegeven dat jullie op het moment van een explosie in het dorp aanwezig waren (DVZ vragenlijst man 25/08/2010 p.2; DVZ vragenlijst vrouw 25/08/2010 p.2), werd u tijdens uw eerste gehoor bij het Commissariaat-Generaal expliciet om verduidelijking gevraagd. U gaf toen als reactie dat u zeker niet aanwezig was bij de voornoemde explosie en u zei eveneens dat er daar wel elke dag explosies waren (CGVS gehoor 1 p.22). Toen u vervolgens werd gevraagd of u tijdens uw ondervraging bij de politie concreet werd verdacht van iets, gaf u als antwoord dat men enkel van u wilde weten wie u naar waar had vervoerd (CGVS gehoor 1 p.22). Echter, tijdens uw tweede gehoor kon u wel duidelijk bevestigen dat er op de dag van uw aanhouding, zijnde 11 juli 2007, in het dorp Pokrovskoye een explosie was geweest (CGVS gehoor p.6). Toen u werd gevraagd waarom u dit tijdens uw eerste gehoor niet duidelijk had verklaard, zei u dat u toen had gezegd dat er elke dag wel iets wordt geëxplodeerd (CGVS gehoor 2 p.6). Verder gaf u tijdens uw tweede gehoor aan dat u tijdens de betreffende ondervraging de explosie van diezelfde dag 'op uw schouders' diende te nemen (CGVS gehoor 2 p.7-8). Ook maakte u duidelijk dat u niets te maken had met die explosie waarbij er eerder Omon-medewerkers waren gedood (CGVS gehoor 2 p.8). Dat u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal niet duidelijk hebt toegelicht dat er de dag van uw aanhouding wel een explosie had plaatsgevonden, waarover u zelfs nog werd ondervraagd, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas aan. Temeer gezien u tijdens uw eerste gehoor werd geconfronteerd met de verklaringen die u en uw echtgenote bij DVZ hadden afgelegd. Uw uitleg dat er elke dag explosies zijn, wordt door het Commissariaat-Generaal als een vage en weinig overtuigende verklaring aanschouwd. Er mag immers van een asielzoeker worden verwacht dat hij/zij tijdens het gehoor duidelijke, coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt aangaande de meest essentiële elementen van zijn/haar asielrelaas en dit vanaf het begin. Er dient hierbij nog toegevoegd te worden dat u over de explosie van 11 juli 2007 weinig informatie kon aanreiken. Zo weet u nog steeds niet wat er concreet werd geëxplodeerd, of er slachtoffers waren en of er eventueel ook nog andere personen in het kader van een zuiveringsactie werden gearresteerd (CGVS gehoor 2 p.6, 8). U gaf als reactie dat u die dag werd meegenomen en daarom niets meer over de voornoemde gebeurtenis kan vertellen (CGVS gehoor 2 p.8). Gezien deze feiten echter van 2007 dateren, mag er van u worden verwacht dat u op heden meer kennis heeft van de gebeurtenis die mede aanleiding heeft gegeven tot uw vervolgingsproblematiek in Dagestan. Bijgevolg tast uw onwetendheid de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidsituatie eenieder die gelieerd wordt

met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De neergelegde medische documenten aangaande de medische toestand van uw stiefzoon Arbi, zijnde een Russisch medisch document (2008), een Pools medisch attest (dd.8/05/2009), Poolse medische verslagen (dd.28/08/2008;8/05/2009) en een Poolse medische informatiekaart (dd.1/09/2008) hebben bovendien geen invloed op de voorgaande besluiten. Uit deze documenten blijkt dat Arbi na opgelopen hoofdtrauma in zijn jeugdjaren kampt met stoornissen in de intellectuele ontwikkeling. Ook heeft hij last van concentratie- en aandachtsstoornissen. Gezien u echter tijdens uw gehoor uitdrukkelijk hebt vermeld dat deze gebeurtenissen geen verband houden met uw asielaanvraag (CGVS gehoor 1 p.23-24), dient ook logischerwijze te worden besloten dat deze documenten niets veranderen aan de geformuleerde besluiten. Bovendien werden de verklaringen van uw stiefzoon niet gehanteerd bij het opstellen van voorgaande argumenten.

Verder heeft ook het medicatievoorschrift voor uw dochter Zarifa geen invloed op voorgaande besluiten. Dit document heeft immers geen enkele betrekking op de verklaarde asielproblemen. Overigens ook uw huwelijksakte, de Russische reispaspoorten van u, uw echtgenote en uw dochter Z. (...), de geboorteaktes van uw twee zonen I. (...) en I. (...) en uw dochter Z. (...), wijzigen niets aan de besluiten. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezinsleden en worden niet betwijfeld."

Uw Russisch reispaspoort wijzigt niets aan voorgaande besluiten. Dit document handelt immers over uw persoonlijke identiteitsgegevens en deze gegevens worden door mij niet betwijfeld."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn stiefvader, S.O. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 75 787 van 24 februari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S.O. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn aangezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker argumenteert dat het fair play-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de fair-play is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de fair-play is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, evenals artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoeker uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt.

Waar verzoeker verder verwijst naar vroegere rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.6. De opmerkingen van verzoeker over de gebrekkige feitenvinding door de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek, onder andere naar de personen die verzoeker bij naam heeft genoemd, worden niet aangenomen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De stelling van verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p. 3) "Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen", houdt geen steek.

Een voorgelogen feitenrelaas dient helemaal niet getoetst te worden aan het Vluchtelingenverdrag.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meerdere keren naar de situatie in Dagestan verwijst en naar de mensenrechtenschendingen, de gevechtshandelingen, de ontvoeringen en verdwijningen, en de ernstige en precarie situatie aldaar benadrukt, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers stelling dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van "model-vluchteling", benadrukt de Raad dat het verzoeker is die voor zijn persoon moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Uit de bestreden beslissing blijkt trouwens dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht op basis van hetgeen hem aangebracht werd door de kandidaat-vluchteling zelf.

De vereiste van een individuele beoordeling van de asielaanvraag sluit bovendien niet uit dat de commissaris-generaal verwijst naar de actuele algemene objectieve situatie in verzoekers land van herkomst.

Betreffende het vastgesteld gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker en de vaagheden in zijn relaas, maakt verzoeker meerdere keren gewag van de cultuur in zijn land (zie het verzoekschrift, p. 5) "waarbij zo weinig als mogelijk vragen gesteld worden aangezien iedereen verdacht is/kan zijn" en voert aan dat hij ten eerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is.

Deze uitleg is niet meer dan een blote beweringen aangezien hij op geen enkele manier die "cultuur" en/of dit "trauma" staft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift handelt over de materiële motiveringsplicht en er op wijst dat vervolging zowel door derden als door de overheid die onwillig of onmachtig is om op te treden, kan leiden tot erkenning, beperkt hij zich tot een theoretische uiteenzetting die niet aantoonst dat de motiveringsplicht geschonden is of dat hij in concreto in aanmerking komt voor vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, is niet dienstig. De Raad wijst er op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent wél gemotiveerd werd.

De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker is tevens van mening (zie het verzoekschrift, p.10) dat er “geen enkel afdoende onderzoek [werd] verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan” en dat “deze situatie in Dagestan in concreto diende beoordeeld te worden”.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de situatie in Dagestan werd onderzocht in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, besluit de commissaris-generaal volgens de Raad terecht dat “De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”.

Verzoekers bewering dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, zijn stelling dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden en zijn verwijzing (zie p. 10) naar “recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”, snijdt gelet op wat wordt aangehaald in de bestreden beslissing, geen hout.

Waar verzoeker de penibele situatie in Dagestan benadrukt en verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoeker en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas, een risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen stukken aan die de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt kunnen weerleggen. Verzoekers stelling dat er in Dagestan tot op heden een situatie is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en foltering blijft aldus een blote bewering.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van blote beweringen zoals bijvoorbeeld (zie het verzoekschrift, p. 6) “Het is een algemeen gekend gegeven dat in geval van oorlog tussen familieleden in de eerste plaats over de alledaagse dingen wordt gepraat, waar is er voedsel te vinden, waar is het veilig, eerder dan urenlange vertellingen over explosies die na één dag al achterhaald zijn door een andere gebeurtenis.” en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin verzoeker evenwel faalt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in is geslaagd een actuele gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, dat hij vage en onduidelijke verklaringen heeft afgelegd over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn opsluiting en ondervraging bij de politiedienst van Khasavyurt in 2007 en dat hij tevens weinig informatie kon aanreiken in verband met de explosie van 11 juli 2007, blijven dan ook staande en de Raad neemt deze over.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor verhoor werd opgeroepen, dat hij tijdens de verhoren van 19 oktober en 30 november 2011 de kans kreeg in bijzijn van zijn advocaat, om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE